

List Svatého otce u příležitosti 55. světového dne modliteb za povolání

22. dubna 2018

Naslouchat, rozlišovat, žít Pánovo povolání

Milé sestry, milí bratři,

v říjnu letošního roku proběhne XV. řádné generální zasedání biskupské synody, která bude věnována mládeži, obzvláště vztahu mladých lidí k víře a k povolání. Setkání nám dá příležitost hlouběji se zamyslet nad podstatou našeho života, a tou je Boží povolání k radosti. Je to „záměr Boha s muži a ženami každé doby“ (Přípravný dokument XV. řádného generálního zasedání biskupské synody na téma: „Mladí lidé, víra a rozlišování povolání“, úvod, ČBK, 2017).

Tuto dobrou zprávu nám znovu důrazně připomíná 55. světový den modlitby za povolání: nejsme tu náhodou, neocitáme se ve vleku chaotických událostí; naopak, náš život a naše přítomnost ve světě jsou plodem božského povolání.

I v této naší neklidné době nám tajemství vtělení připomíná, že nám Bůh stále vychází vstříc, je to Bůh–s–námi, který prochází cestami našeho života, mnohdy zaprášenými, a vnímá naši nesmírnou touhu po lásce a po štěstí, volá nás k radosti. Je zapotřebí, abychom v rozmanitosti a specifičnosti každého povolání, osobního i církevního, *naslouchali, rozlišovali a žili* slovo, které nás volá shůry a které nám umožňuje zúročit naše talenty. Tak z nás činí nástroj spásy ve světě a vede nás k plnosti štěstí.

Tyto tři aspekty – *naslouchání, rozlišování a život* – provází začátek Ježíšova poslání. Po dnech modlitby a zápasů na poušti se vydává do nazaretské synagogy, kde se zaposlouchá do slov Písma, porozumí významu svého poslání od Otce a oznamuje, že přišel, aby tato slova naplnil „dnes“ (srov. Lk 4,16-21).

Naslouchat

Pánovo povolání nemá povahu něčeho, co můžeme slyšet, vidět nebo čeho se lze dotknout v každodenní zkušenosti. Bůh přichází v tichosti a diskrétně, respektuje naši svobodu. Může se proto stát, že jeho hlas umlčí různé starosti a obavy, které zaměstnávají naši mysl a naše srdce. Proto je třeba se připravit na pozorné naslouchání jeho slovu a životu, věnovat

pozornost detailům všedního dne, učit se dívat na události očima víry a zůstat otevřeni překvapením Ducha.

Speciální a osobní povolání, které pro nás Bůh připravil, nebudeme moci objevit, pokud se uzavřeme do sebe, do svých zvyklostí a zůstaneme apatičtí jako ten, kdo svůj život promarní ve zúženém pohledu svého „já“, ztratí šanci velkolepě snít a stát se protagonistou jedinečného a originálního příběhu, který chce Bůh napsat spolu s námi.

I Ježíš byl povolán a poslán; potřeboval se proto v tichosti usebrat, naslouchal slovu v synagoze, četl ho a ve světle a v síle Ducha Svatého zjevil jeho plnost a význam ve vztahu k sobě a k dějinám izraelského národa.

Tato připravenost je v současné době stále obtížnější. Jsme vnořeni do hlučné společnosti, plné rozruchů, podnětů a informací, které zaplavují naše dny. Okolnímu hluku, mnohdy vládnoucímu našim městům a čtvrtím, často odpovídá vnitřní zmatek a chaos, který nám nedovolí se zastavit, zakusit chuť kontemplace, zamyslet se v klidu nad událostmi našeho života a s důvěrou, že starostlivý Bůh má s námi svůj záměr, účinně rozlišovat.

Boží království, jak víme, přichází bez hluku, aniž by na sebe upozorňovalo (srov. Lk 17,21). Jeho zárodek můžeme zahlédnout pouze tehdy, když jako prorok Eliáš dokážeme sestoupit do hlubin svého ducha a dovolíme mu, aby se otevřel nepostřehnutelnému Božímu vanutí (srov. 1 Král 19,11-13).

Rozlišovat

Při čtení úryvku z proroka Izaiáše v nazaretské synagoze rozpoznává Ježíš jádro svého poslání a představuje ho těm, kteří očekávali Mesiáše: „*Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal, poslal mě, abych přinesl chudým radostnou zvěst, abych vyhlásil zajatým propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil milostivé léto Páně*“ (Lk 4,18-19).

Každý z nás může stejným způsobem objevit vlastní povolání prostřednictvím duchovního rozlišování. Je to „*proces, jehož prostřednictvím se člověk v dialogu s Pánem a při naslouchání hlasu Ducha dostane k uskutečnění základních rozhodnutí, počínaje tím o životním stavu*“ (Přípravný dokument XV. řádného generálního zasedání biskupské synody na téma: „*Mladí lidé, víra a rozlišování povolání*“, II. 2 ČBK, 2017).

Objevujeme zejména, že křesťanské povolání má vždy prorocký rozměr. Jak dosvědčuje Písmo, proroci jsou vysláni k lidem v situacích materiální nejistoty, v duchovní a mravní krizi, aby jim jménem Božím předali slova obrácení, naděje a útěchy. Stejně tak jako

vítr víří prach, ruší prorok falešný klid svědomí, které zapomnělo na Pánovo slovo. Rozlišuje události ve světle Božího příslibu a pomáhá lidem zachytit znamení jitřenky v temnotě dějin.

I dnes velice potřebujeme rozlišování a prorocství; je třeba přemáhat pokušení ideologie a fatalismu, a objevovat ve spojení s Pánem způsoby, nástroje a situace, jejichž prostřednictvím nás volá. Každý křesťan by měl rozvíjet schopnost „číst uvnitř“ života a chápat, *kam a k čemu* ho Pán volá, aby pokračoval v jeho poslání.

Žít

Ježíš nakonec ohlašuje přítomnou hodinu, která mnohé nadchne a mnohé zaskočí: čas se naplnil a on je Izaiášem ohlašovaný Mesiáš, pomazaný k tomu, aby osvobodil zajaté, navrátil zrak slepým a hlásal milosrdnou Boží lásku každému tvoru. Právě „dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli,“ říká Ježíš (Lk 4,20).

Radost z evangelia, ve které se otvíráme setkání s Bohem a bratry, nemůže otálet pro naši liknavost a lenost; nepronikne nás, pokud zůstaneme stát u okna s výmluvou, že čekáme na vhodnou chvíli; ani se na nás nenaplní, pokud ani dnes nepodstoupíme riziko rozhodnutí. Povolání přichází dnes! Křesťanské poslání je pro přítomnost! Každý z nás je povolán – k životu v manželství, ke kněžské službě nebo ke zvláštnímu zasvěcení –, abychom se stali Pánovými svědky tady a teď.

Ono „dnes“, které Ježíš oznámil, nás totiž ujišťuje, že Bůh i nadále „sestupuje“, aby zachránil naše lidství a dal nám podíl na svém poslání. Pán nás znovu volá, abychom s ním žili a následovali ho v jeho blízkém vztahu k lidem, v jeho službě. Pokud nám dá pochopit, že nás volá, abychom se zcela zasvětili jeho království, není třeba mít strach! Je krásné – a je to velká milost – být zcela a navždy zasvěceni Bohu a službě bratřím. Pán i dnes volá lidi k následování. Nemáme čekat, až budeme dokonalí, abychom odpověděli svým velkodušným „tady jsem“, ani se lekat svých chyb a hříchů, ale s otevřeným srdcem přijmout Pánův hlas. Poslouchat ho, rozlišit své osobní poslání v církvi a ve světě a vposledku žít povolání v dnešní den, který nám Bůh dává.

Nejsvětější Panna Maria, mladá dívka z periferie, která naslouchala, přijala a žila Boží slovo, jež se stalo tělem, ať nás chrání a stále provází na naší cestě.

Vatikán 3. prosince 2017

První neděle adventní

FRANTIŠEK